Liſul ep olnud aegage tännada, jubba ſe andia kaddus ta ſilma eeſt ärra; mis muud, kui jäi ſedda keppikeſt ja temma illuſa halja kore waatma ja wiis ſedda omma kaſa tuppa. Teiſel hommikul ärkas jo päwa touſul, et kohhe keppi rammo katſuda; teggi teiſe wokkilegi koonla walmis ja kinnitas wärtna külge lönga otſa, hakkas ſiis omma wokki peäl kehrama, ja wata immet! ni pea kui keppikesſega teiſe wokki külge ſai putunud, ſegi kohhe pandi käima ning walmistas wägga känna lönga, ja ſedda warmamalt innimenne isſe rattaſt aias, ſedda kermemalt teinege jookſis, ja walmistas pea aego teiſt ossa lönga Liſo lönga körwa. Jo ſe abbi läks korda, ſe teggi kehrajale ſuurt melehead ja melitas peälegi ikka rohkemat töödd püüdma ja teiſe rattaga woito kehrama. Liſo, woito kehrades, ja nähhes, kuida ühte puhko löngad peäle kaswid, tundis ſedda korda ſelgemat römo omma tö kallal, kui ial enne ep olle tunda ſanud. Peab temmale ka töe poleſt ſedda tunnistuſt andma, et keigeſt südamest ja keik omma joudo möda töödd teggi, nenda et öhto pole omma ihho liikmetteſt oiete tundis, et keige ſe päwa kui waewas olli olnud. Ei wimaks jakſamd ennam ühte wiſt wallusaste kehrata, agga ni pea kui ommaſt tööſt järrele andis, kohhe ka teiſel rattal wähhemat joudo, ſe wimaks ei pooltke ſedda lönga ennam ſaatnud, mis Liſo isſe kedras. Moistis ſeſt, et keppikesſe abbi tahtis ennamiſt nende käkke tulla, kes himmustawad kermed olla, ja kedda ſedda möda weel ſurema ussinusſe pole kihhutakſe, agga pitkaliſſel töteggial ep olnud temmaſt ſuurt abbi lota; ka ſündis et, ni pea kui kehraja löppetas kehramaſt, ikka teine rattaske kohhe ſeisma jäi.

Iiks naesterahwas, kedda kunninga proua kehrusſe üllewatajaks olli ſeädnud, ja kes esſiotſa ſellega ei tahtnud rahhul olla, mis Liſo joudis kehrata, kitis